

זה הדבר

زوهدبرخ ZO HADEREKH

גיליון 21, 30 במאי 2018

התגברות והתקדמות

על שלושה פסקי דין שמנציחים כיבוש, אפליה ומצור

הערבים, שהם הנציגים הנבחרים של הציבור הערבי המקופח, וכן המשך מסע הדה-לגיטימציה נגדם.

בהכרעה קודמת (24.5) דחה בג"ץ שתי עתירות של ארגוני זכויות אדם שהגישו עדאלה ומרכז אלמיזאן מעזה, האגודה לזכויות האזרח, יש דין, גישה והמוקד להגנת הפרט נגד מדיניות הירי הקטלני במפגינים הפלסטינים. השופטים קיבלו את טענות צה"ל בעניין הירי לעבר המפגינים לא-חמושים בעזה, וקבע כי הצבא השתמש באש חיה "בהתאם לחוק".

הארגונים עדאלה ואלמיזאן הצהירו: "בג"ץ התעלם לחלוטין מהתשתית העובדתית הרחבה שהציגו בפניו העותרים, הכוללת עדויות רבות של פצועים, דוחות של ארגונים בינלאומיים שתיעדו את ההרג ואת פציעת האזרחים בעזה. בג"ץ סירב לצפות בסרטוני וידאו המתעדים חלק מאירועי הירי לעבר מפגינים. במקום זאת, וללא בחינה כלשהי, קיבל בית המשפט את מלוא הסיפור שהציגה בפניו המדינה".

כן ציינו שני הארגונים, כי "פסק דין זה, המתייחס למשתתפים בהפגנות כמי שסיכנו את חייהם של אזרחי מדינת ישראל ואת חיילי הצבא, דבר שהצדיק את הירי לעברם לפי פסק הדין, סותר באופן חזיתי את המסקנות של ארגוני זכויות אדם בינלאומיים וכן גופים השייכים לאו"ם אשר בחנו ותיעדו את האירועים בעזה".

באותו יום ממש אישר בג"ץ למדינה להרוס את כפר הג'האלין בחאן אל-אחמר שבשטחים הפלסטיניים הכבושים, ואת בית הספר מצמיגים שהוקם בו, בכל עיתוי שתמצא לנכון המדינה החל מהחודש הבא. השופטים דחו שתי עתירות נגד צווי ההריסה: האחת של תושבי הכפר עצמו, והשנייה – של הורי התלמידים הבאים מקהילות בדואיות סמוכות.

השופט נועם סולברג, המתגורר בהתנחלות אלון שבות, כתב בהכרעת הדין כי המבנים "נבנו שלא כחוק, ואין צילה להתערב במימוש צווי ההריסה שהוצאו להם". עוד כלל צוות השופטים את ענת ברון ויעל וילנר. אחיה ואחותה של האחרונה מתגוררים בהתנחלות כפר אדומים הסמוכה.

שרי הממשלה הימנית והגזענית יכולים להיות רגועים: אין באמת צורך בפסקת ההתגברות נוכח ההתקדמות המואצת של בית המשפט העליון.

חשבנו שהיא נשכחה; אבל אחרי שבועיים של הפסקת אש, חזרה פסקת ההתגברות לשולחנה של הקואליציה. יו"ר הבית היהודי נפתלי בנט תכנן להעלות ביום ראשון האחרון (27.5) לדיון בישיבת ראשי המפלגות את דרישתו לקדם חקיקה להגבלת כוחו של בית המשפט העליון, "על רקע אזלת ידה של הממשלה במציאת מענה לסוגיית המסתננים ומבקשי המקלט". ובעוד בבית היהודי דוחפים לקדם פסקת התגברות שתאפשר לכנסת לחוקק מחדש חוק שפסל בג"ץ ברוב של 61 חברי כנסת, שר האוצר משה כחלון, כמו גם היועמ"ש אביחי מנדלבליט, מתנגדים נחרצות לחקיקה בגרסה זו. כחלון אף הבהיר כי במידה שזו תקודם, תצביע סיעת כולנו נגד. כך שהרוב הפרלמנטרי כלל אינו מובטח.

ראש הממשלה בנימין נתניהו הצהיר כי הוא תומך בפסקת ההתגברות, אך מבין היטב את מצבו הקואליציוני ומבקש לקדם את המהלך בהסכמת כל סיעות הקואליציה ובהתייעצות עם מערכת המשפט. בית המשפט העליון אמר את דברו והביע התנגדות נחרצת לחוק.

ואולם, ייתכן כי להתעקשותם של השר בנט ושל הימין הקיצוני על פסקת ההתגברות – כלל אין מקום. שלושה פסקי דין שפרסם ביהמ"ש העליון בשבוע האחרון מוכיחים כי מערכת המשפט "קלטה את המסר".

זאת, ממש כפי שנקלט המסר של שלטון הימין הקיצוני באוזני ראשי מערכת ההשכלה הגבוהה בעניין "הקוד האתי", כלומר סתימת הפיות שמקדם בנט. שר החינוך, שהוא גם ראש המל"ג (המועצה להשכלה גבוהה), הגיע ביום רביעי שעבר (23.5) עם ראשי האוניברסיטאות להסכמה בנושא בתום שנה של דיונים. לפי הפשרה שהושגה בין הצדדים, המוסדות להשכלה גבוהה בישראל יפעלו בתוך שנה לניסוח קוד אתי לפעילותם.

ובבית המשפט העליון? תשעה שופטי בג"ץ דחו ביום ראשון (27.5) פה אחד את העתירות נגד חוק ההדחה, המאפשר להדיח ח"כ מכהן. ח"כ יוסף ג'בארין (חד"ש), הרשימה המשותפת) שעתר נגד החוק מסר: "בג"ץ נכשל להגן על המיעוט הערבי-פלסטיני מול חוק ההדחה, הפוגע באופן דרקוני בחברי הכנסת הערבים ומכופף את זכויותיהם לרודנות הרוב. מטרתו של החוק היא רדיפת חברי הכנסת

ואנחנו בכלל רוצים להיות יתומים

"נשיא גואטמלה ג'ימי מוראלס אמר בטקס פתיחת שגרירות ארצו בירושלים כי 'אנחנו אחים'".

(הודעת משרד החוץ, 16.5)

מחיר למתנחל

"כ-300 דירות חדשות מוצעות למכירה בבית-אל במסגרת תכנית 'מחיר למשתכן' שמוביל שר האוצר משה כחלון. התכנית יוצאת לפועל לאחר עשר שנים של הקפאת הבנייה ביישוב, במהלך השיווק הגדול ביותר בהתנחלויות מאז החלה התכנית. מחירי הדירות משקפים הנחה של 20 אחוז ממחיר דירות דומות בשוק".

(איתמר אייכנר, "ידיעות אחרונות", 21.5)

בורגנים למען נתניהו

"נתניהו – אותו נתניהו – הופך מועמד מועדף של חלקים הולכים ומתרחבים של הבורגנות הישראלית. הם עוזבים את 'המחנה הציוני', מצננים את התלהבותם מ'יש עתיד' ומתקרבים לאקט שנתפס אך לפני זמן קצר כבלתי סביר: הצבעה לליכוד. ולא למרות נתניהו, אלא בגללו".

(סבר פלוצקר, "ידיעות אחרונות", 21.5)

דברים בשם אומרם**איווט צודק: איפה עוד רוצחים עשרות מפגינים?**

"צה"ל פעל לפי נורמות מוסריות כפי שלא ראינו בשום מקום אחר בעולם".

(שר הביטחון אביגדור ליברמן, 16.5)

היש שרים בעולם עם אותן נורמות מוסריות?

"כל יום שאיימן עודה ושות' מסתובבים חופשי ומקללים שוטרים הוא כישלון של רשויות האכיפה. מקומם של המחבלים האלה הוא לא בכנסת, אלא בכלא. הגיע הזמן שישלמו את המחיר על מעשיהם".

(שר הביטחון אביגדור ליברמן בחשבון הטוויטר שלו, 20.5)

הרי זה הצבא המוסרי בעולם

"שגריר ישראל באו"ם דני דנון אמר היום כי הרצון של הוועדה לזכויות אדם של האו"ם להקים ועדת חקירה בעניין האלימות בעזה לא תשנה את המצב בשטח".

(רויטרס, 18.5)

בממשלת הימין עוברים לענישה קולקטיבית

"שר המדע אופיר אקוניס אסר על הצגת עבודות מבצלאל בכנס מדע בינלאומי שייפתח החודש בירושלים, לאחר שסטודנטים תלו ברחבי בית הספר פוסטרים עם שמות 63 ההרוגים בעזה".

(הארץ, 17.5)

על העיוורון

"אתם נורמליים? אנחנו לא אחראיים למה שקורה בעזה. אני אלמד אותך משהו: לא לכל בעיה יש פתרון. אתם לא נמצאים בארץ הזאת? חבר הכנסת דב חנין, מה אנחנו השתגענו? מדינת ישראל אשמה במה שקורה בעזה? רק כשהיינו ילדים קטנים חושבים שלכל דבר יש פתרון. אני אלמד אותך כלל, לי יש כבר זקן לבן ולא לכל בעיה יש פתרון, מספיק עם האמונות הנאיביות האלה".

(סגן שר הביטחון אלי בן דהן במליאת הכנסת, 16.5)

משהו מסריח בתעשיית ההיי-טק הישראלית

"לאחר שנעשה שימוש ברחפנים של אירונאוטיקס לטיפול בעפיפונים הבוררים שנשלחו מעזה, מסתבר שנעשה בהם שימוש נוסף: רחפן של החברה השליך מי בואש בהפרות הסדר בגבול עזה. משרד הביטחון פרסם סרטון ממנו עולה כי נעשה שימוש ברחפן שהשליך שקיות עם 'מי בואש' וכונה בשם 'רחפן שוקו' מתוצרת אירונאוטיקס".

(ככליט"ט, 16.5)

עודה לא היה שם; אבל למי אכפת מהעובדות?

"ח"כ נאווה בוקר פנתה לוועדת האתיקה בדרישה להעניש את יו"ר הרשימה המשותפת, ח"כ איימן עודה, בטענה שפגע בשוטרים בהפגנה בחיפה שבה נעצרו 21 מפגינים".

(הודעה לעיתונות של ח"כ נאווה בוקר מהליכוד, 20.5)

**מכתבים
למערכת****ברית הנריונים והמושחתים**

טרם התגברנו על תחושת הבחילה מחגיגת פתיחת השגרירות של גואטמלה בירושלים, כחלק מקמפיין חנופה של נשיא גואטמלה ג'ימי מוראלס כלפי ממשל טראמפ, כדי לשכנעו לבטל את ההקצאה האמריקאית לטיפול בשחיתות במדינה. והנה, נחת בישראל הוראסיו קארטס, נשיא פרגוואי היוצא, לרגל טקס העברת שגרירות פרגוואי לירושלים.

קארטס מוכר כמי שחשוד במעורבות בפרשות שחיתות, הונאה, הלבנת הון, העלמת מסים וסחר בסמים. בדומה לנתניהו, שהשתמש בקמפיין הבחירות שלו בהסתה נגד האוכלוסייה הערבית בישראל, קארטס, הזוכה בתמיכת הימין והימין הקיצוני בפרגוואי, הסית במהלך הקמפיין נגד קהילת הלהט"ב, כינה את חבריה "קופים", והצהיר כי אם יתברר לו שבנו הומו הוא יירה לעצמו באשכים.

הנשיא הנכנס, מריו אבדו בניטס, הוא בנו של המזכיר האישי של הדיקטטור לשעבר של פרגוואי, הגנרל אלפרדו סטרוסנר, ששלט במדינה משך 35 שנה. למדינת ישראל היו יחסים קרובים עם הדיקטטורה ההיא, והיא מכרה לה נשק על אף שזו שימשה מקלט לנאצים, ביניהם יוזף מנגלה. נשק ישראלי שימש את המשמר הנשיאותי של הדיקטטור סטרוסנר, והוא התגאה ביחסים בין המדינות. לפי דו"ח ועדת האמת, משטרו של הדיקטטור סטרוסנר אחראי לעניינים של עשרות אלפי אזרחים ולהעלמה של מאות מהם. קארטס ובניטס התמודדו מטעם מפלגת הימין "קולורדו", שהייתה בסיומו הפוליטי של הגנרל סטרוסנר.

דומה כי לפי השר לביטחון פנים ולנושאים אסטרטגיים, גלעד ארדן, שקיבל בנתב"ג את פני הנשיא היוצא קארטס, היותו הומופוב וחשוד בסחר בסמים ובהלבנת הון מקנה לו את היכולת "לחזק את ריבונותנו על בירתנו".

איתי מק, ירושלים

אפשר לשלוח מכתבים למערכת באמצעות הדוא"ל:

zohaderekh@gmail.com

או לתיבת דואר 26205 ת"א-יפו 1021261

אמירה על ההרג ההמוני ממש מעבר לגדר. מדבריה עלתה תמונה סימטרית של "הסלמה" בין שני צדדים, כאילו אין כובש ונכבש, מדינה מדכאת ועם מדוכא. כלל לא מפתיע שבאותו שבוע (10.5) השתתפה זנדברג בכנס הרצליה והצהירה כי "בשאלות הגדולות שכרגע על הפרק, מרצ קרובה יותר מכל מפלגה אחרת לקונצנזוס של מערכת הביטחון".

מי שהעניק את הסיכום הטוב ביותר לגמגום הציוני בכל הנוגע לזכויותיהם של הפלסטינים להתקומם ולהפגין נגד הכיבוש היה ח"כ איתן כבל. הוא ביקש

להשיל מהמחנה הציוני את הנטל הכבד של התנגדות לסיפוח. כבל, מנציגיה הבולטים של מפלגת העבודה, פרסם ב"הארץ" (25.5) מאמר בו קרא לחבריו "להתפכח". להתפכח ממה? מנסיגה מהשטחים הכבושים, מפתרון שתי המדינות, מפירוק התנחלויות: "יש להגדיר כי גושי ההתיישבות יכללו את גוש עציון, מעלה אדומים, קרני שומרון, אריאל ובקעת הירדן. מדינת ישראל תחיל את החוק הישראלי במלואו על גושי ההתיישבות. אין סיבה מהותית שבגינה יוחל דין אחד על תושב גוש עציון ואחר על תושב חולון. כיום ממשלת ישראל קופאת על השמרים, ולא מאשרת תכניות מתאר ליישובי הגושים. כך לא ניתן לבסס את ההתיישבות בהם בצורה אחראית ורצינית".

זו איננה בחירה טקטית "רגילה", מהסוג המנחה את אנשי מפלגת העבודה בשנים האחרונות, כלומר פנייה לציבור הימני במטרה לשכנעו כי את מדיניות הימין שבשלטון תבצע דווקא מפלגת האופוזיציה טוב יותר. לא. זו קריאה לסגת מקונצנזוס שהצליח השמאל העקבי לבסס באמצעות מאבק גם בקרב השמאל הציוני: נסיגה מהשטחים הכבושים במלואם והגדרת ההתנחלויות (גם ב"גושים") כגזל אדמות, וחשוב מכך – כמכשול עיקרי בדרך לשלום.

הדברים שאמרה יו"ר מרצ בכנס הרצליה הם חרפה, כמובן. אבל ענייני כאן איננו "שיימינג", אלא להצביע על הימנעותה של מרצ מביטוי כלשהו של סולידריות עם הפלסטינים, הקרבנות של טרור המדינה, ומיצוי כל ההתנגשות הזאת כביטוי של "הסלמה" המזיקה "לנו" – גם כאשר ברור כי כוחות הביטחון, אלה שזנדברג מקפידה להדגיש את קרבת מרצ אל ראשיהם, הם המופקדים על הרג בדם קר ועל תעמולת זוועות נגד הקרבנות. הדברים הללו, כמו גם מאמרו של כבל, מצביעים על עניין אחד: ברגעי האמת של המאבק האנטי-קולוניאלי, השמאל הציוני, בדיוק כמו בימי האינתיפאדה השנייה, אינו מסוגל להיפרד מ"חברים לנשק".

ההזדהות עם הצבא ועם המתנחלים מפרידה בינינו, השמאל היהודי-ערבי, לבינם. אוי למי שמתפתה לוותר על הברית היהודית-ערבית; לא רק משום שזו מוסרית יותר, אלא מפני שהיא האופן היחיד לנצח: לא להיסחף, לאגור כוח, לגייס בני אדם למחנה התקווה. אחרי הכול, הרוגי עזה מצביעים לעבר הורגיהם ושואלים אותנו: עם מי אתם? ואנו משיבים: אנחנו עם המסוגלים להתנתק מהקולקטיב היורה במפגינים, אנו בוחרים להתנתק. כבל וזנדברג, שני צדי המטבע של השמאל הציוני, אינם מסוגלים לכך.

טליה קלינמן

עזה, 14.5 (צילום: מוחמד זאנון/אקטיביסטילט)

שני צדי המטבע של השמאל הציוני

עמוסים היו השבועות האחרונים: העברתה לירושלים של השגרירות האמריקאית, הפגנות בחיפה ובירושלים שנענו בברוטליות משטרתית, תהלוכת השיבה בעזה שהפכה טבח של 64 מפגינים פלסטינים לא-חמושים. חתם את הרצף שר הביטחון אביגדור ליברמן, שהסית נגד יו"ר הרשימה המשותפת, ח"כ איימן עודה (חד"ש), בהכריזו כי המקום שלו ושל שותפיו – בבתי הכלא (19.5).

את ההסתה נגד עודה מיהרו לגנות ח"כים מהשמאל הציוני, תמר זנדברג (מרצ), יצחק הרצוג (המחנה הציוני) ואחרים. אילן גילאון (מרצ) פנה בשאלתה דחופה לשר לביטחון פנים בעניין האלימות הברוטלית שהופעלה כלפי המפגינים בחיפה. ואולם, הקו הפוליטי שהנחה את מרצ בשבועות הללו היה סלקטיבי. מרצ הקפידה שלא להביע שום סימן של סולידריות עם עזה המדוממת. מרצ לא הצטרפה להפגנת השמאל שארגנו מק"י וחד"ש (20.5) יחד עם כוחות נוספים בחיפה נגד הטבח בעזה ונגד הסגר. גם בשבוע שקדם לו, במגרשה הביתי של מרצ, מרכז ת"א, נעדרה התנועה באופן בולט מהפגנת המחאה שארגנה תנועת עומדים ביחד עם חד"ש, מק"י ותנועות רבות, יום לאחר הטבח (15.5).

ממש באותו יום, עדכנה ח"כ זנדברג את עוקביה בטוויטר: "יחד עם מוסי רו ואבי דבוש, הגענו הבוקר לעוטף עזה. היינו כאן בדיוק לפני חודש. למרות שהכתובת הייתה על הקיר, צעדנו כמו במסלול ידוע מראש לקראת אלימות". ביום הטבח עצמו, צייצה: "כאילו נפלו לתסריט, שלא לומר מלכודת, שכתב עבורנו מראש החמאס. המצב הזה מסוכן [...] מעל לכל לשלומנו ולביטחוננו, הוא עולה בחיי אדם בעזה והמשכו מנוגד לאינטרס הישראלי".

המילים טבח, רצח, או אפילו הרג מפגינים לא-חמושים – לא הפיעו בטקסטים הרשמיים של מרצ ונבחריה. לכל היותר – "מצור" או "משבר הומניטרי". נוח יותר לדבר על "אלימות" ועל "מעגל דמים". בשבוע בו הגישה הצעת חוק להכרה בג'נוסייד בעם הארמני, לא הצליחה זנדברג להשמיע

הכנסת ציינה את יום השוויון ליוצאי אתיופיה

מק"י וחד"ש חיפה: משטרת אפרטהייד

ועדת החוקה של הכנסת קיימה בשבוע שעבר (22.5) דיון, במסגרת היום לשוויון יוצאי אתיופיה, שיום ח"כ דב חנין (חד"ש, הרשימה המשותפת), בנוהל שפיטה מהירה במחלקה לחקירות שוטרים, המאפשר למח"ש לסגור תיקים נגד שוטרים בהליך מזוהז, מבלי לשמוע את המתלונן, כשלעיתים כל חומרי החקירה שמתקבלים מגיעים רק מהמשטרה ודלים בראיות. במקרה של תלונות הדדיות של שוטר ואזרח, יכולות לעכב מח"ש והמשטרה את הטיפול בתלונה של האזרח עד לכירור התלונה של השוטר.

ח"כ דב חנין (חד"ש, הרשימה המשותפת) אמר בוועדה: "הנוהל מנוצל לסגירה מזוהזת של תיקי אלימות שוטרים על בסיס ניירות המשטרה, בלי שנשמע קולו של המתלונן. הנוהל מביא לאינפלציה שערורייתית של האשמת אזרחים בתקיפת שוטרים, בעיקר בקרב יוצאי אתיופיה וערבים".

בדיון השתתפו בני משפחתו של יוסף סלמסה, שנמצא ללא רוח חיים בצוק המחצבה בבנימינה ב-2014, כמה חודשים לאחר שהיה קרבן להתעללות ממושכת מצד שוטרים, עת נעצר, חושמל בטייזר, נאזק, נגרר על הרצפה והופקר שעות ארוכות בתחת המשטרה. סלמסה מעולם לא נחקר או הואשם בדבר, וסיבת המוות לא נמסרה לבני המשפחה עד היום. סלמסה הפך סמל של מאבק יוצאי אתיופיה לשוויון. משפחת סלמסה, שנכחה בדיון בכנסת, הפנתה את כעסה בראש ובראשונה למשטרה, ולעומד בראשה המפכ"ל רוני אלשיך, ולמחלקה לחקירות שוטרים (מח"ש) שקבעו שלא להעמיד לדין את השוטרים המעורבים בפרשה.

זיוה מקונן-דגו, מנכ"לית האגודה ליוצאי אתיופיה, הוסיפה: "אין צעיר או משפחה שלא חוו יחס מפלה של המשטרה. נדהמנו לגלות כי ברוב העבירות, דומים שיעורי יוצאי אתיופיה לשאר הישראלים. אך באישום בתקיפת שוטרים, שיעורם של יוצאי אתיופיה גדול פי שישה".

סניפי מק"י וחד"ש בחיפה פרסמו גילוי דעת המגנה בתוקף את התנהלותה הגזענית והנפשעת של המשטרה בחיפה: "משטרת חיפה הנהיגה בשבוע האחרון מדיניות של משטרת אפרטהייד. אנו רואים בהתנהלות המשטרה בחיפה תרגום מעשי של 'חוק הלאום' הגזעני. המשטרה מנעה מהמפגינים היהודים והערבים לקיים את ההפגנה במרחב שהוקצה לה, ואילו לפעילי ימין אפשרה לתקוף את המפגינים תוך קריאת סיסמאות גזעניות ואלימות. זו הוכחה מחדש לקביעתה של ועדת החקירה הממלכתית לאירועי אוקטובר 2000 (ועדת אור), כי המשטרה נוהגת בציבור הערבי כבאויב. לא מדובר בטעות, כי אם במדיניות של מערכת שלמה.

"מק"י וחד"ש מוקיעות את אוירת ההסתה נגד הציבור הערבי בחיפה, את הניסיון להשתיק את המחאה נגד פשעי הכיבוש בעזה ולפגוע בחופש הביטוי אנו דוגלים בקיום משותף המושתת על שוויון וכבוד הדדי בין כל תושבי העיר חיפה, להבדיל אלף הבדלות מדו קיום של סוס ורוכבו שבו יש אזרחים סוג א' ואזרחים סוג ב'".

ח"כ יוסף ג'בארין (חד"ש, הרשימה המשותפת), התייחס לנושא במליאת הכנסת (24.5): "כאשר שוטר שומע שרים בכירים מדברים עלינו כעל בוגדים, מחבלים או גיס חמישי – כיצד הוא יתנהג בשטח? השוטרים מפנימים את ההסתה שלכם, ולכן מתנפלים עלינו ופוגעים בנו. אין חבר כנסת אחד מבין כל חברי הרשימה המשותפת שלא נפגע מאלימות המשטרה בשבועות האחרונים". במהלך נאומו, התפרצו לדבריו חברי כנסת רבים משורות הקואליציה ומנעו ממנו לדבר משך דקות ארוכות.

דרישה: ועדה לחקירת האלימות בחברה הערבית

"אחוז הנרצחים בירדן, בגדה ובעזה – ביחד – נמוך יותר מאחוז הנרצחים בחברה הערבית בישראל. אלה נתונים מחרידים המצביעים על האלימות המתפשטת בקרבנו כמו מגפה" - כך פתח יו"ר הרשימה המשותפת, ח"כ איימן עודה (חד"ש), את נאומו במליאת הכנסת (24.5), בו דרש הקמת ועדת חקירה פרלמנטרית בנושא וציון יום מיוחד בנושא. לפי מכון עמאן, בירדן נרצחים מדי שנה כ-10 בני אדם לכל מיליון אזרחים; בעזה – כ-11, ובגדה המערבית – כ-10. בקרב האוכלוסייה הערבית בישראל, נרצחים 47 אזרחים בשנה בממוצע, לכל מיליון איש. ב-2017 נהרגו מהנשק הלא-חוקי בחברה הערבית 72 אזרחים, 58% מסך הנרצחים באותה שנה. עודה הוסיף: "אנו במצב חירום. הרשימה המשותפת הבטיחה לציבור שתעשה הכול כדי למגר את הפשיעה בקרב האוכלוסייה הערבית. אנו מבקשים להחמיר את הענישה לגבי גביית הפרוטקשן, השוק השחור והנשק הבלתי-חוקי". יו"ר הכנסת יולי אדלשטיין נעתר לקריאת עודה, והכנסת תציין ב-10.7 יום למיגור הפשיעה באוכלוסייה הערבית.

קבלו את

זו הדרך

מדי שבוע

בדואר אלקטרוני

או בדואר רגיל

המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני, ללא תשלום, מתבקשים לשלוח כתובת דוא"ל אל: zohaderekh@gmail.com

המעוניינים לקבל בדואר רגיל, מתבקשים לכסות את הוצאות המשלוח באמצעות תרומה של 150 שקל בשיק לפקודת המפלגה הקומוניסטית הישראלית, ת"ד 26205 תל-אביב 6126102

יש מה לעשות מול הפרטת השירותים

מאת מור סטולר

האגודה למלחמה בסרטן או הוועד למלחמה באיידס); ארגונים הפועלים להגנה על ציבור מסוים (למשל ארגוני הנכים); ואלה המספקים סיוע ומשאילים ציוד (יד שרה, עזר מציון).

שירותי הרווחה בישראל היו מושתתים גם בעבר על שיתוף פעולה בין המדינה לגופים לא-ממשלתיים. ואולם, בעשורים האחרונים מגמה זו גברה ולפי הערכה של משרד הרווחה, כיום כ-90% משירותי הרווחה בישראל מסופקים בידי גורמים שאינם ממשלתיים, לרבות למעלה מ-2,780 ארגוני מגזר שלישי בתחום הרווחה, הפועלים במגוון תחומים: בתי אבות ודירור מוגן; פנימיות לנוער ומשפחות אומנה; שירותים עבור נכים ועבור מוגבלים שכלית והתפתחותית; שירותים למשפחות במצוקה ושירותים לנוער. ככל שהתחזקו מגמות הפרטה וגדל הצורך בשירות, כך גדל כוחם של ארגוני המגזר השלישי.

הפרטת השירותים החברתיים פוגעת בחברה הישראלית בכמה היבטים:

ראשית, צמצום אספקת השירותים לאוכלוסיות מוחלשות שאינן יכולות לשלם תמורת שירותים חברתיים באיכות גבוהה;

שנית, ייקור עלות השירותים המועברים לידי גורמים פרטיים שבחלקם פועלים למטרות רווח ובכך פוגעת בשכבות המוחלשות;

שלישית, העמקה של הפערים החברתיים-כלכליים והנצחתם;

רביעית, כרסום בזכויות האזרח ועידוד קפיטליזם חזירי. ההפרטה פוגעת במקביל בעבודה המאורגנת, בהיקף התעסוקה ובתנאי העבודה. הפגיעה נעשית בדרך של פיטורים ו"צמצומים" של עובדים שהועסקו עד לשלב ההפרטה כעובדי המדינה או הרשויות המקומיות. גם במקומות שבהם לכאורה לא בוצעו פיטורים ישירות כתוצאה מן ההפרטה, בפועל לא נקלטו עובדים חדשים ועם פרישת עובדים ותיקים הצטמצם היקף העובדים המאורגנים.

התוצאה היא פחות משמעותי בכוחם הארגוני של העובדים, ובעיקר ביכולתם לנקוט בצעדים ארגוניים אפקטיביים כדי לקדם יחד מטרות של מעמד העובדים או למנוע פגיעה בו. כמעט כל מקומות העבודה המופרטת אינם מאורגנים במסגרת ארגוני העובדים. בדרך כלל, תנאי העבודה אצל ספקי השירות הפרטיים הם מינימליים בלבד ולא קיימת בהם כל הגנה מפני פיטורים.

ישנן דרכים להתמודדות עם האתגרים של הפרטת השירותים החברתיים ואצביע על כמה מהן:

ראשית, לפעול באופן אקטיבי ומסיבי בארגוני העובדים כדי לארגן מחדש את העובדים המועסקים במסגרות המופרטות;

שנית, לאמץ את דרך הפעולה של ארגוני המורים והעובדים הסוציאליים, במטרה להחיל את ההסכמים הקיבוציים גם על עובדי השירותים המופרטת;

שלישית, להילחם בהפרטה בזירה המשפטית (ר' ביטול הפרטת בתי הסוהר); לתקוף את ההפרטה בזירה הציבורית (דוגמא מוצלחת - המלחמה ב"תכנית ויסקונסין"; דוגמא כושלת - הפרטת הנמלים);

רביעית, לחזק את התודעה המעמדית של העובדים בישראל גם בעניין ההפרטה.

ממשלות ישראל ייבשו, במהלך כ-20 השנה האחרונות, את השירותים הציבוריים באמצעות הפחתת תקצובם, הקצאה בלתי-הולמת של כוח אדם, כפיית תכניות "הבראה" ו"ייעול" והמאסתם של שירותים אלה על האזרחים. משרד האוצר ניצל את ההתמרמרות הציבורית המוצדקת כלפי איכות השירות לצורך הסתה פרועה נגד השירות הציבורי כולו, ובייחוד נגד העבודה המאורגנת. שכבות רחבות באוכלוסייה שוכנעו, ועודן סבורות, כי עובדי השירות הציבורי עצלנים, וכי מכורח הסכמים קיבוציים אין הממשלה יכולה לספק את השירות הנדרש באיכות ראוייה.

תהליך זה, יחד עם ליכוי האווירה הציבורית העוינת, אפשרו את הצגת "הפתרון הגואל" - הפרטה. הטענה העיקרית הייתה, שהמדינה איננה מתאימה לניהול השירותים לאזרח באופן יעיל וכלכלי, וכי ארגון חיצוני (פרטי) שיבצע עבודה את השירותים ייתן לאזרח שירות טוב ומכובד יותר ובעלויות מצומצמות יותר.

ההפרטה בשירותים החברתיים מורכבת משני סוגים עיקריים: הפרטה של אספקת השירות, קרי שירות שניתן בעבר בידי גופים ציבוריים ניתן כעת בידי גופים פרטיים (למשל שירותי הבריאות לתלמיד בבתי הספר); והפרטה של מימון השירות, קרי הפיכת זכות שהממשלה חייבת הייתה לדאוג למימושה לשירות הנקנה בכסף האזרחים, התורמים, הקרנות והעמותות (למשל ביטוחי הבריאות, שכר הלימוד והוראה פרטית גם במסגרת בתי הספר הציבוריים).

הבסיס החוקי-משפטי של מדיניות ההפרטה הוכן הן בחקיקה ראשית ישירה והן בסעיפים ששולבו ב"חוק ההסדרים" המוגש מדי שנה מאז 1985. כך הועברו רפורמות מרחיקות לכת שפגעו בשירות הציבורי או אישרו הפרטות חלקיות (קיצוצים בחינוך, ברווחה ובבריאות, תכנית ויסקונסין ועוד). בולט מאוד בהקשר זה ניסיון ההפרטה של משק המים ומערכות הביוב והעברתם לאיגודי ערים הפועלים מחוץ לרשויות המקומיות (ובמקביל הטלת מע"מ על הספקת מים) – במטרה להעביים לניהול פרטי מאוחר יותר.

כלי נוסף המוכר פחות לציבור הוא "מיקור חוץ". בדרך זו הופרטו באופן מסיבי שירותים, תוך שימוש במכרזים שונים ומשונים מטעם הרשויות, בלא שום דיון או ביקורת ציבוריים. בדרך זו הופרטו בפועל שירותי פינוי האשפה כמעט בכל הרשויות המקומיות, שירותי הטאטוא, הגינון והתחזוקה וכן שירותי הרווחה. היקפי ההפרטה והעברתם למגזרים השלישי והפרטי הם כמעט בלתי-נתפשים עבור רוב האזרחים.

בתחום החינוך, מעורבות מצומצמת תחילה של ארגוני המגזר השלישי תפחה במידה ניכרת. בעשור השני של שנות האלפיים נוטלים עמותות, קרנות וארגונים פילנתרופיים רבים חלק פעיל במערכת החינוך. בנייר עמדה שהוגש ב-2008, כלומר לפני עשור, לוועדת החינוך של הכנסת, מצאה ד"ר וינהבר כי בסוף 2005 היו רשומות כ-4,000 עמותות חינוך פעילות המעורבות בכל רבדיה של מערכת החינוך: הקמת בתי ספר, פיתוח תכניות לימוד (עמותות מעורבות בנושא זה בכ-90% מבתי הספר בארץ) והכשרת מורים ומורות.

מספר ארגוני הבריאות ללא כוונת רווח קפץ מ-357 בשנת 2000 ל-1,882 השנה. אלה מקיפים ארגוני טיפול ומניעה; ארגונים המציעים שירותים לחולים במחלה מסוימת (דוגמת

6.2 מיליון קולות (68%), בעוד שעבור הנרי פלקון, יריבו המרכזי באופוזיציה ולשעבר פעיל במפלגה הסוציאליסטית המאוחדת, הצביעו 1.9 מיליון (21%); עבור חבייר ברטוצ'י, איש הכנסייה האוונגליסטית - 988 אלף (11%); ועבור ריינלדו קיחאדה, לשעבר פעיל מרכזי במפלגתו של מדורו - 36 אלף (0.4%).

חבר הפרלמנט הקומוניסט, ז'ול ג'אבור, שיבח את ניצחונו של מדורו ואמר: "זה ניצחון מול ההתערבות האימפריאליסטית האמריקאית והאירופית. זה ניצחון לעם בוונצואלה. יחד עם זאת, אנו הקומוניסטים מכריזים שתמיכתנו במדורו תלויה בהעמקת התהליך המהפכני. נבקר כל צעד שלא ישרת את המאבק, גם בשורות תומכי הממשלה". הקומוניסטים אינם מסתירים שביקורתם כלפי מדורו גוברת והולכת. לדידם, המשבר הכלכלי והחברתי החמור השורר בוונצואלה הוא תולדה לא רק של ההתערבות הזרה. גם ממשלת מדורו נושאת באחריות למצב הקשה בגלל היעדר נחישות "ללכת עד הסוף", קרי: להמשיך בדרכו של קודמו, הנשיא המנוח הוגו צ'אבס, למיגור המשטר הקפיטליסטי. לפי המפלגה הקומוניסטית בוונצואלה, ישנה נסיגה מהרפורמות הכלכליות והחברתיות העמוקות של ממשלת צ'אבס. המשמעות של אי ההתקדמות בדרכו של צ'אבס היא דריכה במקום ואפילו נסיגה.

בתום מערכת הבחירות, התריעו הקומוניסטים שרבים מתומכי דרכו של צ'אבס לא טרחו לצאת מבתיים כדי לתמוך במדורו. זה אות אזהרה. אמנם האופוזיציה הימנית המפולגת והמסוכסכת לא הציגה מועמד משלה ומדורו גבר בקלות על יריביו, אולם 68% מהקולות מתוך 46% שמימשו את זכות הבחירה שלהם הם רק כשליש מבעלי זכות הבחירה.

אפרים זידי

מדורו באסיפת בחירות (צילום: סוכנות הידיעות של ונצואלה)

מדורו נבחר שוב

סיכויים וסכנות בעקבות

תוצאות הבחירות בוונצואלה

נשיא ונצואלה, ניקולס מדורו, גירש בשבוע שעבר (22.5) את טוד רובינסון, דיפלומט אמריקני בכיר, ואת בריאן נארנחו, יועץ בכיר בשגרירות בקראקס, בגין קשירת קשר נגד ממשלתו הסוציאליסטית. "הוריתי על יציאתו של רובינסון בתוך 48 שעות", אמר מדורו במהלך הכרזתו הרשמית על בחירתו מחדש לנשיאות.

בתגובה, גירשה מחלקת המדינה של ארצות הברית דיפלומטים ונצואלים משטחה.

"אנו רוצים מדינה עצמאית וריבונית – בלי איומים בדבר סנקציות כלכליות ובלו שיתערבו בעניינינו הפנימיים", אמר מדורו בשידור טלוויזיה.

גירוש הדיפלומטים היה אחת הפעולות הראשונות של מדורו מאז ניצחונו בבחירות המוקדמות לנשיאות שנערכו בשבוע שעבר (20.5). הוא יכהן שש שנים נוספות כנשיא המדינה. מול קהל רב של תומכים שהגיע לארמון הנשיאות בקראקס שיבח מדורו את "הליך הבחירות המושלם", שהשאיר אותו בנשיאות עם זכייתו ב-68% מהקולות. "זה היה יום היסטורי. יום של ניצחון הרואי. זה יום של ניצחון יפהפה, ניצחונו של העם", הכריז.

הוא הוסיף: "ונצואלה כולה ניצחה. הדמוקרטיה ניצחה, השלום ניצח, החוקתיות ניצחה. הבחירות היו לגיטימיות וחוקיות. יש לנו נשיא של העם. יש לנו נשיא מתפקד". זמן קצר לאחר פרסום התוצאות, שיגרו המוני תומכיו של מדורו זיקוקי די-נור בשכונות העניות של הבירה קראקס, ויצאו לחגוג בריקודים סמוך לארמון הנשיאות מירפלוֹרס.

שיעור ההשתתפות בבחירות עמד על 46%, נמוך בהרבה מהשיעור בבחירות הקודמות לנשיאות ב-2013, אז הצביעו 80% מבעלי זכות הבחירה. מוועדת הבחירות נמסרו התוצאות הרשמיות והסופיות של הבחירות לפיהן השיג מדורו יותר מ-

מדוע מונעת ממשלת ישראל את הסגרת הפושע גאוטו לארגנטינה?

"למה מונעת ממשלת ישראל את הסגרת איש מודיעין שפעל בעת שלטונם הרצחני של הגנרלים לארגנטינה? מה יש למדינת ישראל להסתיר?" – שאלות אלה יעמדו במרכז כנס שיתקיים בתל אביב ביום רביעי הקרוב, 30 במאי.

איש המודיעין הארגנטיני אניבל גאוטו (ששמו בישראל יוסף כרמל), שקיבל במרמה אזרחות ישראלית, מבוקש מאז 2011 בידי האינטרפול וממשלת ארגנטינה כחשוד בפשעים נגד האנושות: חטיפות, עינויים, רצח וגניבת תינוקות. ממשלת ישראל טענה בבג"ץ כי "אין עניין ציבורי" בקידום ההליך המשפטי נגד גאוטו שיביא להסגרתו מאחר שאין לגאוטו "תיקים משטרתיים מאז הגיע לישראל ב-2003".

הפעילים להסגרתו סבורים כי דווקא קיים עניין ציבורי בהסגרת גאוטו לחקירה ולמשפט בארגנטינה. הכנס יתקיים ימים אחדים לפני הגשת עמדת הממשלה לבג"ץ, ביום רביעי בשעה 19:30 בבית דניאל, ברחוב בני דן 62, ת"א. בין הדוברים: עו"ד איתי מק, שהגיש עתירה בנושא בשמו של הבמאי שלמה סלוצקי, ח"כ דב חנין (חד"ש), הרשימה המשותפת, יו"ר מרצ ח"כ תמר זנדברג, יעל וייס רייד (אמנסטי) ועו"ד אפרת ברגמן-ספיר (הוועד נגד עינויים). מנחה: שלמה סלוצקי.

במהלך הערב יוצגו גם עדויות שצולמו בארגנטינה באפריל 2018. שרי ממשלה, נציגי ארגוני זכויות אדם וכל ראשי הקהילה היהודית בארגנטינה קוראים למוסדות הישראליים להתעשת ולהביא להסגרת גאוטו כדי שאפשר יהיה לחקור ולשפוט אותו בארגנטינה על החשדות החמורים נגדו.

לא תוכלו להשתיק את קול התבונה, האחריות והשלום מפי הציירים הקומוניסטים!"

למרות ההפרעות, התעקש ח"כ וילנר להמשיך בדבריו ועשה חשבון היסטורי עם ממשלת המערך: "ניסיון 19 שנות קיומה של ישראל מוכיח, כי המדיניות הרשמית נחלה כישלון חרוץ ולא הייתה מסוגלת להביא לשלום ולביטחון. בימים גורליים אלה הננו חוזרים ומדגישים, כי יש דרך לשלום, אך לשם כך יש צורך לשנות מן היסוד את המדיניות הרשמית של ישראל. עלינו לעשות שני דברים עיקריים: להיות עצמאיים ובלתי תלויים במערב הקולוניאליסטי; ולהכיר בזכויות הלאומיות החוקיות של העם הערבי הפלסטיני, וקודם-כל בזכות הפליטים. שינוי כזה במדיניות הישראלית יביא להכרת מדינות ערב במדינת ישראל ובזכויותיה הלאומיות, לרבות חופש השיט".

להתנגד למלחמה עוד בטרם פרצה

אפשר להתנגד למלחמה עוד לפני שנשמע רעם התותחים. זאת לימדו אותנו מנהיגי מעמד הפועלים שהתנגדו למלחמת העולם הראשונה לפני שפרצה, והידועים ביניהם – ולדימיר לנין ורוזה לוקסמבורג. את ההתנגדות החד-משמעית של המפלגה הקומוניסטית הישראלית למלחמת יוני 1967 הציג ח"כ מאיר וילנר, מזכ"ל מק"י, במליאת הכנסת עוד ב-22 במאי 1967 – שבועיים בטרם פתחה ממשלת אשכול-דיין בפעולות הצבאיות.

מאה שנים למפלגה

בן גוריון כסותם פיות

על רקע המתקפה של מטוסי חיל האוויר על מוצבים סוריים בגולן עוד ב-7 באפריל; דברי הרמטכ"ל יצחק רבין כי המטרה היא להפיל את המשטר בדמשק; גיוס המילואים שהחל כבר בחודש מאי וההתפתחויות באזור - הציג ראש הממשלה ושר הביטחון לוי אשכול ב-22 במאי במליאת הכנסת הודעת ממשלה שתמציתה – "הידועות שישראל עומדת לתקוף את שכנותיה הן דברי כזב".

ועדת הכנסת החליטה, כי בתום הודעת הממשלה ייערך דיון סיעתי. אך בפועל, עוד בטרם החל הדיון, הציג ח"כ דוד בן-גוריון (סיעת רפ"י), ראש הממשלה לשעבר, לקיים את הדיון בהודעת אשכול לא במליאה, אלא בוועדת החוץ והביטחון שדיוניה חסויים. קדיש לזו, יו"ר הכנסת מטעם המערך, הכריז על הפסקה לצורך התייעצות בין סיעתית לגבי ההצעה.

היוזמה לסתימת הפיות נדחתה בשל התנגדות האופוזיציה, ולאחר הפסקה של כשעתיים החל הדיון הסיעתי במליאה.

למנוע הרפתקה צבאית

כצפוי, הנציגים של מרבית סיעות הכנסת, לרבות אלה שבאופוזיציה, הצטרפו לטיעונים הצבועים של ראש הממשלה אשכול, לפיהם מצרים וסוריה זוממות מלחמה ואילו ישראל רק מתגוננת ובעצם חותרת לשלום.

מול מקהלת "האחדות הלאומית", האשים ח"כ מאיר וילנר, נציג הסיעה הקומוניסטית (שכונתה אז רק"ח), כי ממשלת אשכול מלבה בשיטתיות את המתח בגבולות וכי "מקור המתיחות הוא בתככים של המעצמות המערביות, המתכוונות להפיל, בעזרת ישראל, ירדן וסעודיה את המשטר הנוכחי בסוריה ולמנוע את עצמאותה של עֶדֶן".

דבריו של וילנר הופרעו בקריאות ביניים רבות מצד חברי כנסת של המערך וגח"ל, שכינו אותו "מסית" ו"מגן על השלטון בדמשק". ח"כ תופיק טובי, חבר סיעתו, התייצב מול הח"כים שניסו למנוע מח"כ וילנר לדבר: "אתם חושבים שבצעקות אלה תוכלו לחפות על אחריות הממשלה...? אתם

מאיר וילנר (צילום: קול העם)

במילים אשר נשמעות אקטואליות גם היום, הדגיש וילנר: "יש לשים קץ פעם ולתמיד לפעולות צבאיות מעבר לגבול להגנת כסאו של חוסיין [מלך ירדן] או להפלת כסאו של מישהו אחר. שום חוק בינלאומי אינו מכיר בפעולה צבאית בשטח של מדינה אחרת כהגנה עצמית".

בהתייחסו להכנות המוגברות למלחמה, קרא וילנר לאחדות כוחות השלום במערכה מולה: "הננו קוראים לכל מי שדואג בכנות לשלום בנינו ובנותינו, לביטחון ישראל ולהשתרשותה כמדינה מוכרת באזורנו – להתייצב במלוכד למערכה למניעת הידרדרות מלחמתית והרפתקה צבאית, להצלת השלום [...] נגן בכל כוחנו על השלום, כי בשלום הביטחון לישראל".

היחידים שהצביעו נגד

ב-5 ביוני 1967, נושא הדיון במליאת הכנסת לא היה המלחמה שכבר החלה, אלא שלוש הצעות חוק ממשלתיות למימונה באמצעות מסים. בדבריו בדיון על הצעות חוק אלה תבע ח"כ וילנר: "להפסיק את המלחמה, להחזיר את צה"ל אל קווי שביתת הנשק, להחזיר את השלום על כנו!" בהצבעה על הצעות החוק, היו הח"כים הקומוניסטים היחידים שהצביעו נגד מסי המלחמה, ובעצם נגד המלחמה עצמה.

51 שנה שחלפו מאז מלטשות עוד יותר את המשמעות העקרונית והמעשית של ההתנגדות למלחמה ולכיבוש.

תמר גוז'נסקי

רדיפה פוליטית

הפגנה בחיפה נגד המצור על עזה, 19.5 (צילום: ראמי ג'בארין)

גומס, תושב רמלה בן 32. למשמרת הצטרף גם יו"ר סיעת חד"ש בהסתדרות, דחיל חאמד. הפעילים נשאו כרזות וקראו סיסמאות בגנות הקטל בענף הבניין, ובדרישה שהממשלה והקבלנים יפעלו מיד כדי להפסיק את מותם התכוף של פועלי בניין: המפגינים קראו: "עובדים לפני רווחים", "פחות רגולציה – יותר תאונות", "דורשים שוויון" ו-"חיי אדם קודמים לרווחים".

גומס הוא עובד הבניין השני שנהרג באתרי בנייה בתל-אביב באותו שבוע. ב-18.5 נהרג דוד יגוייב (59), תושב ראשל"צ) באתר בקרבת שדה דב בצפון העיר. כן נפצע השבוע (25.5) באורח קשה עובד סיני באתר לבניית משרדים לדובר צה"ל ברמת אביב, והוא מאושפז בבית החולים איכילוב. רופאיו מסרו להדס תגרי, מרכזת הקבוצה למאבק בתאונות בניין, שהם חוששים כי הנזק המוחי שגרמה לו הנפילה – בלתי-הפיך.

מחיפה לעזה: שרשרת אנושית

ביוזמת סניפי מק"י וחד"ש חיפה שרשרת הפגנה אנושית בהמשך לגילויי הסולידריות עם עזה ולניסיונות המשטרה להשתיק את ההתנגדות לטבח ולמצור יום ו', 4 ביוני, 17:00, כיכר אונסק"ו, המושבה הגרמנית, חיפה

מועדון קולנוע בגדה השמאלית

התערבות אלוהית - אליא סולימאן
2002, פלסטין/גרמניה/צרפת/מרוקו (ערבית, עברית ואנגלית; כתוביות בעברית)
אחרי ההקרנה יתקיים דיון
מוצ"ש, 2 ביוני, 19:00, אחד העם 70, תל אביב

פעילים פוליטיים, ערבים ויהודים תושבי חיפה, נעצרו ונלקחו לחקירה ול"שיחות אזוהרה" בימים האחרונים בעקבות ארגון משמרות מחאה בסולידריות עם עזה והשתתפות בהן.

בין הפעילים שנעצרו: רג'א זעאתרה, מזכיר חד"ש בעיר, חבר לשכת חד"ש ומזכיר מחוז חיפה של מק"י. זעאתרה נעצר ב-18.5 אחרי חצות הלילה, שעה שהגיעו שוטרים לביתו, ועוכב לחקירה. שבוע לאחר מכן (26.5) שוב נטפלה המשטרה לזעאתרה. בצהרי שבת הופיעו שוטרים בפתח ביתו של זעאתרה והוא נלקח לחקירה בעילה פוליטית ברורה:

"תפקידו ותפקיד חד"ש בהפגנות בחיפה בתקופה האחרונה". בהודעה שפרסמה בעקבות אירועים חמורים אלה (27.5), הוקיעה חד"ש את רדיפתו הפוליטית של העיתונאי החיפאי וחבר הנהגתה רג'א זעאתרה. בהודעה נכתב: "החזית הדמוקרטית לשלום ולשוויון (חד"ש) מגנה את הרדיפה של משטרת ישראל אחר העיתונאי רג'א זעאתרה, חבר לשכת חד"ש ומזכיר מחוז חיפה של מק"י: את מעצרו בביתו בתואנה של עיכוב לחקירה פעמיים במהלך שבוע אחד (18.5 ו-26.5) ואת חקירתו על רקע תפקידו ותפקיד חד"ש בהפגנות בחיפה בתקופה האחרונה".

מנצור דהאמשה, מזכיר חד"ש, מסר: "דומה כי הצלחת הפגנת חד"ש וכוחות השמאל ב-19 במאי בחיפה לא מצאה חן בעיני המשטרה והשלטון, ולכן הם משתמשים בכלים של הפחדה כלפי פעילים כדי ליצור אווירה של הסתה ושל דה-לגיטימציה".

דהאמשה הוסיף: "הפעילות שלנו חוקית ולגיטימית במאת האחוזים. המשטרה היא זו הנוהגת שלא כחוק כלפי זעאתרה וכלפי פעילים אחרים שנעצרו או עוכבו לחקירות סתמיות. התשובה הטובה ביותר להתנהלות זו היא התגייסות להמשך הפעילות הפוליטית הצודקת". בהמשך למחאות בחיפה למען עזה, מתארגנת ביום שישי (1.6) שרשרת אנושית במושבה הגרמנית בחיפה (ר' מודעה).

משמרת מחאה וזיכרון:

די לקטל בענף הבניין

פעילי פורום העובדים של חד"ש תל אביב ויפו הפגינו בסוף השבוע האחרון (25.5) מול אתר הבנייה בדרך מנחם בגין בת"א, שבו נהרג בנפילה מגובה פועל הבניין לואיס